

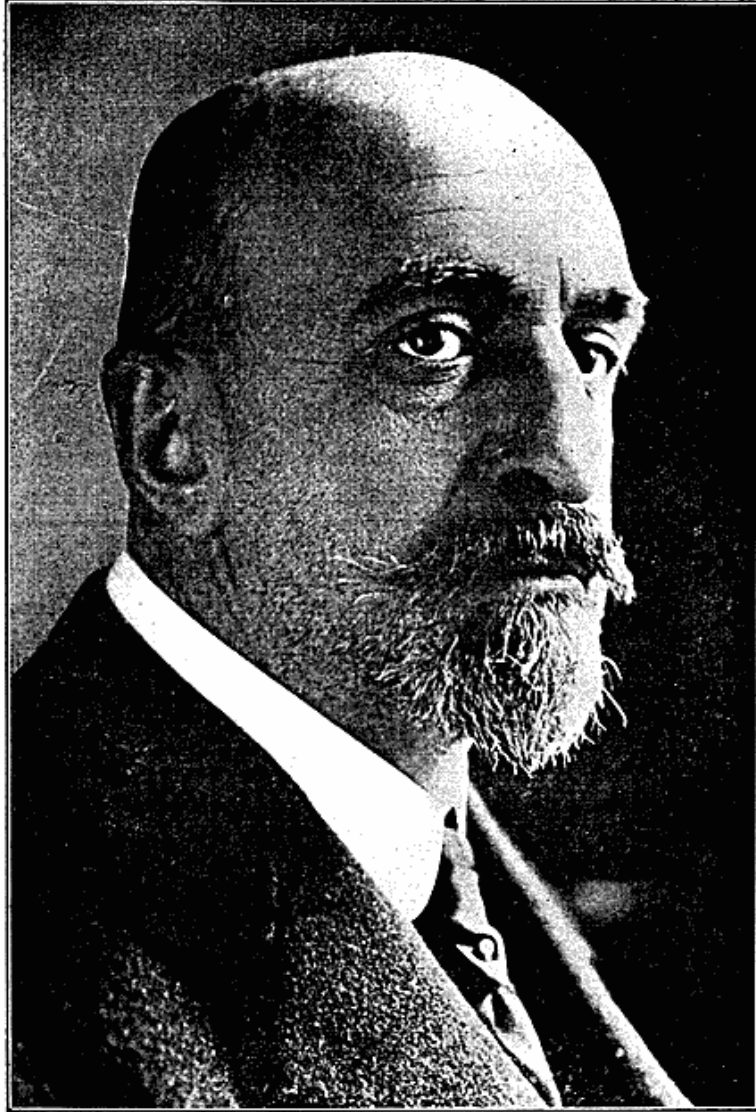
Jean Baptiste Charcot.

1867—1936.

Ved Jean Baptiste Charots Død har den geografiske Forskning mistet en af sine fornemste Tjenere, en Mand, som et langt Liv igennem sejt og trofast har arbejdet i Videnskabens Tjeneste.

Allerede fra hans tidligste Ungdom gik hans Ønsker og Forhaabninger i den Retning, og saa tidligt som i 1902 var han Chef for et videnskabeligt Togt til Jan Mayen og omliggende Farvande. Først i en Alder af 35 Aar udførte han imidlertid den første af de store Ekspeditioner, som senere skulde give hans Navn Verdensry. Med et lille Skib „Français“ paa 250 Tons berejste han de antarktiske Kyster, og tilvejebragte et meget stort og værdifuldt videnskabeligt Materiale. Senere fulgte saa de berømmelige Ekspeditioner med „Pourquoi pas?“. I 1908—1910 berejste han paany de antarktiske Kyster, og de følgende Aar bearbejdede han og hans Medarbejdere de videnskabelige Resultater. Under Krigen gjorde Charcot Tjeneste som Læge, og senere førte han et Skib i den Flotille, som bekæmpede Undervandsbaadene.

I Aarene efter Krigen vendte Charcot tilbage til de Farvande, hvor han i sin Ungdom begyndte sin videnskabelige Løbebane. I Aarene 1925—1936 foretog han talrige Rejser i Nordatlanten, og besøgte ofte Færøerne, Island og Grønland. Arbejdet i disse Aar var hovedsagelig af oceanografisk Art, men desuden fungerede „Pourquoi pas?“ i ret høj Grad som Transportskib og Moderskib for Ekspeditioner langs Kysterne og til Lands, navnlig i Østgrønland. Resultaterne af Charcots videnskabelige Livsgerning er nedlagt i de store videnskabelige Beretninger om de antarktiske Ekspeditioner, og desuden foreligger et stort Antal Specialarbejder i forskellige Fagtidsskrifter samt i „Rapports Préliminaires“ om „Pourquoi pas?“ Togter. Nævnes maa endvidere hans populære Bog „La mer du Groenland“, som har faaet ret stor Udbredelse i Frankrig, og han har derigennem, saavel som gennem sine talrige Foredrag, udført

JEAN BAPTISTE CHARCOT

1867 - 1936

et stort Oplysningsarbejde og bidraget til at udbrede Kendskabet til Danmark og ganske særlig til Grønland i Frankrig.

Gennem mange Aar var han fortrolig med Danmarks Kolonisering i Grønland, og han var utvivlsomt en af de Udlændinge, som stærkest forstod og værdsatte de Motiver, som er de ledende i Danmarks Forhold til Grønland og Grønlænderne. Hans stærke Personlighed, hans fremragende Egenskaber som Videnskabsmand og Chef, hans Venskab overfor Danmark og Grønland vil ikke blive glemt her i Landet, og mindst af alt i det Selskab, som netop havde glædet sig til at hædre ham og hans Mænd, da den sørgelige Ulykke indtraf.

„Pourquoi pas?“ var paa Vej fra Reykjavik til København, men blev den 15. September overfaldet af en Orkan i Faxaflói. Tidligt næste Morgen strandede Skibet. Kun een Mand bjergede Livet. 39 omkom i det oprørte Hav, deriblandt Charcot, Chefen for „Pourquoi pas?“ Joseph le Connat, Dr. Maurice Parat, Direktør for Observatoriet Joseph Devaix og Bibliotekar ved Det Franske Geografiske Selskab Laronde. 23 Lig drev i de følgende Dage ind paa Kysten og blev bragt til Frankrig af et fransk Krigsskib.

Efter en Sørehøjtidelighed i Saint Malo blev de ført til Notre Dame Kirken i Paris, hvor Bisættelsen foregik under Udfoldelsen af et prægtigt Ceremoniel. Det Kongelige Danske Geografiske Selskab var repræsenteret af Sekretæren. Efter Messen blev de 23 Kister baaret ud foran Kirken, og her holdt M. Perrin en Mindetale, og til Slut defilerede et stort Antal Æresdetachementer af den franske Armé forbi og viste deres døde Landsmænd den sidste Ære.

Efter Dr. Charcots Død besluttede Det Kongelige Danske Geografiske Selskabs Bestyrelse at anmode Familien om at modtage den Guldmedaille, som man havde tænkt at overrække ham selv ved et festligt Møde i Selskabet den 25. September. Overrækkelsen ved en Modtagelse hos Selskabets Præsident Hans Kongelige Højhed Kronprins Frederik paa Amalienborg den 13. November 1936. Præsidenten udtalte Selskabets store Medfølelse i den Sorg, som havde ramt Frankrig ved „Pourquoi pas?“ Forlis og Charcots Død. Den franske Minister i København Arsène-Henri modtog paa Familiens Vegne Selskabets Guldmedaille, og bad Præsidenten bringe Selskabet en varm Tak for den Ære, man saaledes havde vist Charcots Minde, og Guldmedaillen blev derefter overrakt Fru Charcot, som i en Skrivelse til Selskabets Præsident udtrykte sin Taknemmelighed over en Anerkendelse fra det Land „qu'il se permettait de considerer un peu comme sa seconde patrie“.